

LADY WILKINSON ȘI NARAȚIUNEA

Eram pe punctul să-mi iau rămas-bun şi să plec când, cu o ultimă mişcare a cozii, m-a oprit.

„Chiar mă laşi aşa?

Când te mai văd?

Rămâi şi stai de vorbă cu mine.

N-o să-ţi pară rău.

Pe cuvântul lui Maggy.”

Planul meu de vacanţă era simplu.

Două zile.

În seara următoare trebuia să zbor înapoi în Italia.

Dar o doamnă aristocrată în vârstă mă chema din Londra, iar eu, un calabrez cu sânge amestecat, nu puteam să mă prefac că n-o aud.

„Cât timp aţi vrea să vă dedic?”

Ochii i s-au mărit.

Pentru o clipă a părut că nu m-a auzit bine.

Ca şi cum ar fi înţeles greşit.

Dar nu.

Chiar eu vorbeam.

Iar ea, o englezoaică înarmată cu experienţă şi binecuvântată cu o limpezime absolută a gândului, a recunoscut imediat ocazia.

Zâmbind, a răspuns:

„O viaţă întreagă.”

Ori de câte ori o femeie, oriunde în lume, spune:

„N-o să-ţi pară rău”,

înseamnă că are deja una sau mai multe surprize care te aşteaptă.

Asta am învăţat de-a lungul vieţii, în experienţele mele multiculturale.

Femeile pe care le-am întâlnit n-au fost niciodată un număr.

Au fost pur şi simplu originea lumii căreia îi aparţineam.

Urma să mă întorc la hotel şi să-i anunţ de noile mele planuri de plecare.

Urma să-i dau cinci zile.

Era cel mai puţin pe care i-l puteam oferi.

Înainte să mă lase să plec, totuşi, m-a oprit încă o dată şi mi-a spus:

„Femeia pe care azi o numeşti Mamă este o prietenă de-a mea.

Am luptat în acelaşi război.

Soarta ne-a purtat până la urmă în direcţii diferite, dar niciuna dintre noi nu şi-a îngăduit vreodată să uite.

Respectul a rămas adevărat.

Respectul a rămas reciproc.”

Apoi s-a uitat la mine cu siguranţa calmă a cuiva care trăise deja mai multe vieţi şi a rostit încet cuvintele care au schimbat totul:

„Bine ai venit, nepoate.”

Ferdinando